

Valg. Nej, af Hensyn til en saadan Folkestemning skal man ikke give sig til at slette Præsteløftet.

Endnu er der en Ting, jeg til Slutning lige vil røre ved, og det er denne, at de Ændringsforslag, som er stillede af de to Mindretal, der bestaar dels af Socialdemokrater og Radikale, dels af det ærede Medlem Hr. Moltesen, ikke kan vedtages, uden at man skaber Præcedens for Afgørelse af dette Spørgsmaal, og det synes jeg man ikke bør gøre. Navnlig da det jo er indlysende, at Lovforslaget ikke drejer sig om Præsteløftet, bør man ikke skabe Præcedens for en ganske bestemt Ordning af denne Sag i Fremtiden, og det er dette, der sker, hvis man gaar hen og vedtager disse Mindretalsforslag. Jeg vil derfor henstille til dette Tings Medlemmer, og navnlig da til de ærede Medlemmer indenfor mit eget Parti, ikke at stemme for noget af disse to Ændringsforslag, da det slet ikke er Præsteløftet, vi her behandler, og Spørgsmaalet om Præsteløftet slet ikke skal løses ved denne Lejlighed.

Jacobsen: Jeg vil ganske kort anbefale at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 6, stillet af det tredie Mindretal, Hr. Moltesen. Jeg kan ikke gøre det ud fra dybsindige, teologiske Betragtninger, men jeg vil gøre det ud fra en almindelig Lægmandsopfattelse af Spørgsmaalet. Rent personlig er jeg i det væsentlige enig i den Opfattelse af Præsteløftet, der i Betænkningen er gjort gældende af det andet Mindretal, de Radikale og Socialdemokraterne, en Opfattelse, som vel for øvrigt alle i Virkeligheden deler. Derimod kan jeg ikke være enig med det samme Mindretal i, at man ved at gøre det nuværende Præsteløfte til en Betingelse for at komme ind i Præstegerningen i Folkekirken ogsaa for Mænd, der kommer fra en Præstegerning eller Missionsgerning udenfor Folkekirken, giver Præsteløftet en væsentlig anden Betydning overfor disse Mænd, end det nu har, at man f. Eks. derved skulde skærpe det overfor disse, saaledes at de skulde føle sig ganske anderledes forpligtede overfor det end Folkekirkens øvrige Præster. Dette kan jeg ikke indrømme. Den Frihed, man stiltiende indrømmer Folkekirkens Præster til at lægge ind i Præsteløftet, hvad de finder forsvarligt for deres egen Samvittighed, og derudfra føle sig forpligtede overfor det — denne Frihed maa ogsaa være indrømmet Mænd, der kommer udefra og aflægger Præsteløftet for at overtage en Præstegerning i Folkekirken. Det tror jeg, samtlige

Lægfolk her i Danmark paa det bestemteste vil fastholde; en umiddelbar Følelse hos os siger, at dette er rigtigt.

Derimod ser jeg ikke, at det er muligt at komme helt bort fra Præsteløftet, saa længe vi har en Folkekirke, der understøttes af Staten. Saa længe Folkekirken ønsker at opretholde sin Forbindelse med Staten, maa den sikkert finde sig i at have en vis Organisation, og dertil hører, at de, som ønsker at overtage en Præstegerning i Folkekirken, maa aflægge et Præsteløfte — der hører naturligvis mange andre Ting til en folkekirkelig Organisation. Men gaar man helt bort fra dette, altsaa helt afskaffer Præsteløftet, betyder det efter min Mening et Brud med den folkekirkelige Organisation, vi har, og vi glider over i en helt anden kirkelig Ordning, som jeg mener i sit Forløb vil kræve en Adskillelse af Stat og Kirke. Men dette store Spørgsmaal om Adskillelse mellem Stat og Kirke, om hvis Løsning der sikkert vil blive stærkt delte Meninger, naar vi endelig en Gang kommer til at staa overfor det, ligger jo slet ikke for ved dette lille Lovforslag. Her er der Tale om en Lejlighedslov, der ikke skal gælde længere end til Udgangen af 1923, og som kun har til Formaal at afhjælpe en øjeblikkelig Præstemangel i Folkekirken. Dette tænkes opnaaet derved, at man ved en særlig Lov lader en Del slesvigske Statskirke- og Friemenighedspræster efter Genforeningen uden videre fortsætte deres Præstegerning som Præster i den danske Folkekirke, og endvidere derved, at der gives Adgang for Lægfolk til at søge Præstegerning i Folkekirken. Disse skal jo imidlertid — det indrømmes, saa vidt jeg ved, fra alle Sider — i Henhold til Folkekirkens Ordning ordineres og i Forbindelse dermed aflægge Præsteløftet, saa om dem kan der jo ikke opstaa nogen Strid. Endelig gives der saa i Lovforslagets § 1, Punkt 1—4, Adgang til at søge Præstegerning i Folkekirken for Mænd, der staa i Præstegerning eller Missionsgerning udenfor Folkekirken, og her er det, Ændringsforslag Nr. 6 indfører en Bestemmelse om, at disse Mænd af Kirkeministeren kan fritages for at aflægge Præsteløftet, naar den paagældende Biskop gør Indstilling derom. Denne Afgørelse af det foreliggende Spørgsmaal mener jeg ligger fuldkommen indenfor den nuværende folkekirkelige Orden, indenfor de nuværende folkekirkelige Rammer, samtidig med at den aabner Mulighed for en Frihed, der til Tider og overfor visse Mænd kan blive af aandelig Værdi for Folkekirken, af en saa stor aandelig Værdi, at Folkekirken ikke skal afskære sig fra at rumme den.